

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra LØVERIDDEREN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873554608/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Da raaber den bestæd i stor Ulempe:
»Red mig fra den som mig mit Liv vil røve!
Kom mig til Hielp, du staaibeklædte Kiempe,
Som fører i dit Skiold en gylden Løve;
Som den jeg staaer i Brand, o kom at dæmpel!
Lad Ormens Pandeskal dit Glavind prøve.
Da skal jeg altid vandre ved din Side.
I Liv og Død du trygt paa mig kan lide.«

Og Kongen drager brat sit Sværd hin brede;
Tæt under glatte Skiel han vender Odden.
Hans Øine gnistrer frygteligt med Vrede,
Han borer Staalet lige ind til Klodden.
Da rangler Ormens Ledemød saa lede,
Den skeler hvæsende og viser Braadden;
Og Kongen bliver bleg og heel forfærdet,
Han ryster som et Løv og taber Sværdet.

Da slynger Ormen slimbeklædte Hale
Heel smidig rundt omkring sin Fiendes Lemmer,
Og kryber taus med ham til Biergets Sale,
Hvor Nat og Mulm de fæle Syner giemmer.
Paa Veien uophørligt Haner gale.
Sit Hoved Ormen haardt mod Fieldet stemmer.
Da revner det, de faste Støne gunge,
Og Hesten vrindsker under Ormens Tunge.

»Børnlille! kom I elleve Unger mine.
Her er en ringe Brad. I Morgen mere!
Saa spyer hun Hesten ud. De Unger grine,
Og graadig deres Bytte de fortære.
»I Morgen skal I Manden faae!
»De hvine.
»For denne Gang I skal fornøiet være.«

De lyde Moderen, men følt de tude
Og knytte sig til Hvile i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet
Omkring i Biergets fæle sorte Hule.
»Ak var mit gode Sværd mig ei berøvet,
Da friede jeg mig let af denne Kule.
Da dræbte jeg de Orme ufortøvet,
Og klemte dem med Skioldets stærke Bule,
Og favned atter hierteligt imorgen
Min Fæstemøe, min Fylla, hist paa Borgen.«

Og see ved Maanens hvide Midnatsluer,
Som falder i en Ridse giennem Bierget,
Et rustent Sværd tæt ved sin Fod han skuer,
Hvorned en Kiempe fordem sig har værget.
»Nu ingen Fare meer mit Mod forkuer,
Thi Skiebuen har sig ei mod mig forsværget.«
Saa raaber han og seer paa Sværdet nøie,
Og bittre Taarer brister af hans Øie.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,
Den stærke *Adelting* han har i Hænde,
Der farvede med Blod saa mangen Pande
Og gjorde paa saa mange Helte Ende.
Kong *Sigfreds* Sværd, den Helt som alle Strande
Blandt Kiemper monne første Rang tilkiende,
Og Didriks Ven, i mange Aar forsvunden,
Og nu, ved dette Mærke atter funden.

»Saa skulde du din lyse Bane ende
I dette Mørke, mellem grumme Trolde.
Dit kække Hierte brast i stor Elende

12